

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: J. Š.**, bytem „X“, zastoupené JUDr. Rostislavem Sochořem, advokátem, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Klíšská č. p. 1432/18, PSČ 400 01, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2012, č. j. 513/DS/2012, JID: 26793/2012/KUUK/Sur,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 20. 2. 2012, č. j. 513/DS/2012, JID: 26793/2012/KUUK/Sur, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **16.826,-Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 20. 2. 2012, č. j. 513/DS/2012, kterým došlo k zamítnutí jejího odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odbor kontroly, ze dne 4. 1. 2012, č. j. MM/OK/PD/39639/11/R, jímž byla uznána vinnou ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7, ust. § 22 odst. 1 písm. j) a ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), za který jí byla uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců a vedle toho jí byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 2.500,-Kč. Přestupků se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 9. 4. 2011 ve 14.55 hod. v katastru obce Libouchec na komunikaci č. III/528 jako

řidička osobního motorového vozidla tov. zn. SAAB, r. z. „X“, řídila vozidlo ve směru od obce Libouchec na obec Tisá, kde v úseku stoupání počala předjíždět před sebou jedoucí osobní motorové vozidlo tov. zn. FORD Fiesta, r. z. „X“ řidiče T. N., který měl při předjíždění zvyšovat rychlost jízdy svého vozidla, takže následně žalobkyně byla nucena z důvodu přijíždějících protijedoucích vozidel reagovat na vzniklou situaci prudkým zařazením se před vozidlo FORD, při kterém došlo k bočnímu střetu obou vozidel, kdy vozidlo SAAB pravou zadní částí narazilo do levé přední části vozidla FORD, přičemž žalobkyně z místa dopravní nehody odjela a vlivem dopravní nehody vznikla hmotná škoda na obou vozidlech. Současně žalobkyně navrhovala, aby soud uložil žalovanému nahradit jí náklady za předmětné soudní řízení.

V žalobě uvedla, že důvodem předmětné kolize byl způsob jízdy řidiče N., když ten až v průběhu jejího předjížděcího manévru začal zvyšovat rychlost, čímž jí znemožnil bezpečné dokončení předjetí a neumožnil jí ani bezpečné zařazení se za situace, kdy žalobkyni hrozil střet s protijedoucím vozidlem. Žalobkyně přitom začala předjíždět za situace, kdy by do té doby pomalu jedoucí vozidlo řidiče N. bezpečně na poměrně přehledném úseku předjela. Dále žalobkyně uvedla, že jelikož řidič N. nereagoval na její signalizaci k zastavení (zapnutý levý ukazatel směru jízdy na vozidle žalobkyně) na krajnici bezprostředně po nehodě, pokračovala obě vozidla v jízdě z místa nehody až do obce Tisá, kde i řidič N. avizoval odbočení a oba řidiči si promluvili. Verze řidiče N. ohledně průběhu nehody byla ovšem jiná, přičemž přivolaná hlídka Policie ČR pouze zachytila rozdílná stanoviska účastníků nehody, provedla velmi zevrubnou dokumentaci následků nehody, neboť na místě nebyly žádné stopy a Policii ČR se nepodařilo zajistit ani žádné důkazy, a s oběma řidiči jako podezřelými bylo zahájeno správní řízení.

V návaznosti na právě uvedené žalobkyně namítla, že prvoinstanční správní orgán sice nechal ve věci vypracovat znalecký posudek znalcem Ing. T. K., avšak posléze, co se žalobkyně seznámila s tímto znaleckým posudkem, již nevyhověl návrhu žalobkyně na výslech tohoto znalce k obsahu a závěrům dotyčného znaleckého posudku. Vedle toho prvoinstanční správní orgán nevyhověl ani návrhu žalobkyně na výslech svědka Mgr. Ž., který se žalobkyni přihlásil krátce po jednání řidičů a který mohl popsat okolnosti příjezdu obou vozidel na místo, kde se řidiči po nehodě setkali a bavili včetně okolností ohledně jejich jednání po nehodě, a také nevyhověl ani návrhu žalobkyně na výslech svědka Ing. M., který se žalobkyni na základě její inzerátní výzvy posléze přihlásil a který viděl jízdu obou vozidel a patrně i jejich střet. To, že prvoinstanční správní orgán odmítl doplnit dokazování, jak navrhovala žalobkyně, bylo žalobkyni oznámeno až v jeho rozhodnutí, jímž byla uznána vinnou z dotyčné dopravní nehody, takže žalobkyně byla zbavena možnosti zajistit např. vypracování oponentního znaleckého posudku. Vina žalobkyně byla vystavěna na závěrech soudního znalce, které však byly spekulativní s ohledem na nedostatek podkladů a nevypořádání se s oběma možnými verzemi vzniku nehodového děje dle žalobkyně a dle řidiče N., které byly interpretovány v rozporu se zásadou presumpce neviny. Znalec ani svědci nebyli slyšeni z toho důvodu, že správní orgán to nepovažoval za nutné, přičemž v případě svědků jejich výpovědi byly vyhodnoceny jako nevěrohodné pro jejich navržení se značným časovým odstupem. Žalovaný přes tento zjevně nesprávný postup prvoinstančního správního orgánu svým rozhodnutím dotyčné prvoinstanční rozhodnutí potvrdil, a to patrně veden snahou skončit řízení v prekluzivní lhůtě, neboť prvoinstanční rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 9. 1. 2012 a žalovaný ve věci rozhodl dne 20. 2. 2012. Podsouvání údajné snahy žalobkyně komplikovat řízení je v příkrém rozporu s faktem, že žalobkyně nikdy toto řízení nezdržovala.

Dle žalobkyně není přípustné, aby si správní orgán učinil úsudek o důkazu bez jeho provedení a aby navržený důkaz k prokázání skutkového stavu věci odmítl provést za situace, kdy proti sobě stojí dvě protichůdná tvrzení o skutkovém stavu věci. Žalobkyně přitom svědecké výsledky navrhla s pochopitelným zpožděním, neboť vycházela nejprve z přesvědčení, že žádné povinnosti řidiče neporušila. Poté, co zjistila odlišné stanovisko prvoinstančního správního orgánu, které se promítlo do jeho prvotního rozhodnutí, které však bylo pro vady řízení vzápětí žalovaným zrušeno, žalobkyně navrhla výslech svědka Mgr. Ž.. Následně navrhla i výslech svědka Ing. M., který se objevil až na základě výzvy žalobkyně v inzerci, aby se přihlásili případní svědci nehody. Správní orgán rovněž nepřipustně odmítl slyšet znalce, popř. odmítl doplnit znalecký posudek, třebaže žalobkyně namítala, že znalec se nevypořádal se skutkovým stavem popisovaným žalobkyní. Pokud neměl znalec dostatek podkladů, nutně musel dospět pouze k závěru, že se dá určit jen poměr rychlostí obou vozidel účastníků nehody, z něhož sice lze dovodit rozsah poškození obou vozidel, avšak z tohoto rozsahu nelze jednoznačně a bezpochyby dovodit způsob jízdy obou vozidel, průběh nehodového děje tj. nesprávnost jednání žalobkyně či řidiče N.. Jestliže znalec ve svém posudku dovozuje pouze jednu verzi, jedná se o závěr nesprávný a nepodložený, a proto byl důvod k tomu, aby žalobkyni bylo umožněno znalce podrobit dotazům v zájmu vyjasnění východisek a závěrů posudku. Vedle toho znalec měl mít možnost doplnit posudek po slyšení svědků. Dle žalobkyně měl vadný postup prvoinstančního správního orgánu napravit žalovaný, avšak ten bez jakéhokoliv kritického hodnocení přejímá některé argumenty znalce, aniž by se vypořádal se skutečností, že znalecký posudek je pouze jedním z důkazních prostředků. Žalovaný pomíjí prokázané skutečnosti potvrzující verzi události předcházející dopravní nehodě předkládanou žalobkyní, přičemž ani limit rychlosti jízdy vozidla FORD nevyklučuje, aby toto vozidlo dokázalo zvýšit svoji rychlost tak, aby žalobkyni ztížilo dokončení předjetí.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že prvoinstanční správní orgán nejprve vydal dne 13. 7. 2011 ve věci prvotní rozhodnutí, jímž žalobkyni uznal vinnou ze spáchání předmětných přestupků. Na základě odvolání žalobkyně ovšem žalovaný zjistil, že dosud doložený spisový materiál neobsahuje potřebné důkazní prostředky, které by mohly zvrátit námitky žalobkyně, a proto toto prvotní rozhodnutí zrušil a vrátil prvoinstančnímu správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že je zapotřebí ve věci ustanovit znalce za účelem odborného posouzení dotyčné dopravní nehody. V dalším řízení prvoinstanční správní orgán ustanovil znalce Ing. T. K., a to z oboru ekonomika - odvětví ceny a odhady motorových vozidel, doprava – technické posudky o příčinách silničních nehod, strojírenství – posuzování technického stavu motorových vozidel, autoopravárenství. S tímto procesním postupem i s vlastním znaleckým posudkem byl přitom náležitě vyrozuměn právní zástupce žalobkyně. Následně dne 4. 1. 2012 prvoinstanční správní orgán ve věci opětovně rozhodl, přičemž v tomto rozhodnutí, jež bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím, bylo mj. uvedeno, že fotografie z místa dopravní nehody ze správního spisu se zcela shodují s fotografiemi znalce, které navíc zachycují rozšířenější pohled na místo dopravní nehody.

Dále uvedl, že z celého znaleckého posudku Ing. T. K. ze dne 4. 10. 2011 nikde nevyplývá, že by znalec vycházel jen z výpovědi řidiče N., když v textu posudku se objevují obraty jako „...že výpovědi obou účastníků atd.“. Znalec pak především uvedl, že děj nelze simulovat do koncových poloh, jelikož vozidla se nenacházela v konečném postavení na

místě nehodového děje. Znalec nemohl vycházet ani z brzdných stop, protože žádné nebyly zaznamenány. Znalec při svém výpočtu vycházel z technických parametrů obou vozidel a jejich jízdních možností a také k tomuto výpočtu přiložil simulace nehodového děje, přičemž z deformací obou vozidel lze určit rozdílovou rychlost automobilu SAAB, která je o 15 km/h vyšší než rychlost automobilu FORD. Dle znalce k nehodě nedošlo na základě rychlosti, nýbrž nebezpečného provedení manévru předjíždění řidičky s vozidlem SAAB na nevhodném místě. Znalec opakovaně uvedl, že žalobkyně předjížděla na nevhodném místě, které si tento znalec sám obhlédl, s tím, že žalobkyně podcenila své rozhodovací schopnosti a možná i technické možnosti svého vozidla. Vedle toho znalec konstatoval, že rychlost žalobkyně nebyla dostatečně vysoká, aby došlo k bezpečnému předjetí vozidla FORD, a závěrem vyslovil, že podle konstrukce poškození vozidel vyplývá, že nehodu způsobila žalobkyně, která jako jediná mohla tuto nehodu odvrátit.

V návaznosti na právě uvedené skutečnosti žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení po přezkoumání předloženého spisového materiálu a odvoláním napadeného prvoinstančního rozhodnutí nezávisle na hodnocení prvoinstančního správního orgánu dospěl k závěru, že ze strany žalobkyně skutečně došlo k porušení ust. 4 písm. a), písm. b), § 5 odst. 1 písm. b), § 17 odst. 5 písm. a), písm. b), písm. c), § 47 odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c), písm. f), písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž žalobkyně spáchala dva přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7, ust. § 22 odst. 1 písm. j) a ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Tento závěr žalovaný učinil s ohledem na obsah znaleckého posudku Ing. T. K. ze dne 4. 10. 2011, v němž je mj. na str. 17 uvedeno, že s ohledem na samotný nehodový děj, zejména pak způsob konstrukce poškození vozidel, předmětnou nehodu způsobila žalobkyně, která jako jediná mohla nehodu odvrátit, pokud by včas zvážila rozhled v dopravní situaci a rozhodla se pro její bezpečné řešení, tedy zmírnění své rychlosti, popř. přibrzdění a zařazení se zpět za vozidlo FORD; to, že automobil SAAB nedal prostor automobilu FORD pro bezpečné pokračování v jízdě a jeho pohyb výrazně omezil, bylo důsledkem dopravní nehody. Dle žalovaného tedy z tohoto znaleckého posudku jednoznačně vyplývá, že viníkem předmětné dopravní nehody je žalobkyně. Žalovaný má za to, že dotyčným znaleckým posudkem byl zjištěn skutečný stav věci, a proto je rozhodujícím důkazem pro vydání rozhodnutí ve věci. Tento postup je v souladu se zásadou materiální pravdy ve smyslu ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Ve vztahu k návrhům žalobkyně na provedení dokazování svědeckými výslechy Mgr. Ž. a Ing. M. a výsledkem znalce Ing. K. žalovaný podotkl, že žalobkyně začala zmiňovat svědky z dopravní nehody ze dne 9. 4. 2011 až po 8 měsících, kdy se udála. A předmětný znalecký posudek zjišťuje takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a proto není zapotřebí vyslýchat znalce. Požadavky žalobkyně na vyslechnutí znalce a dodatečné vyslechnutí svědků tak žalovaný hodnotí shodně jako prvoinstanční správní orgán jako účelové odvracení pozornosti od spáchaných přestupků ve snaze neúměrně prodloužit dobu k jejich vyřízení.

V následně učiněné replice žalobkyně zdůraznila, že žalovaný sice správně dovozuje, že soudní znalec určil rozdílovou rychlost, což bylo asi jediné, co mohl určit, ovšem následně nekriticky přebírá závěry znalce opřené pouze o dohady a domněnky. Žalobkyně trvá na tom, že znalec neměl a nemá žádný podklad pro závěr, že to byla právě žalobkyně, kdo způsobem

jízdy zavinil střet. Stejná rozdílová rychlost totiž existuje i v případě, kdy je střet vozidel zaviněn porušením povinnosti řidiče předjížděného vozidla umožnit bezpečné a plynulé předjetí svého vozidla vozidlem předjíždějícím. Správní orgány obou stupňů zcela nepřipustně bez provedení svědeckých výsledků a priori hodnotily svědky, které neznají a neměly možnost posoudit jejich věrohodnost, a stejně tak hodnotí bez možnosti slyšení znalce žalobkyně i závěry tohoto znalce. V případě žalobkyně bylo hrubě porušeno právo žalobkyně na obhajobu, tj. navrhování důkazů a přítomnost u jejich provádění, v důsledku čehož došlo k porušení např. i zásady presumpce nevin, nestranného hodnocení důkazů apod.

Při ústním jednání před soudem právní zástupce žalobkyně setrval na žalobních námítkách. K věci dodal, že v daném případě zjevně došlo ze strany žalovaného a prvoinstančního správního orgánu k porušení elementárních pravidel vedení správního řízení, když došlo k nepřipustné ignoraci požadavku žalobkyně na výslech znalce Ing. K., když tento znalec jen převzal verzi od řidiče N. o způsobu jízdy jeho vozidla a vozidla žalobkyně před srážkou. Právní zástupce žalobkyně má za to, že znalec nevěnoval dostatečnou pozornost tomu, jaký způsob jízdy obou vozidel srážce předcházel. Dle právního zástupce žalobkyně žalovaná strana pochybila i tím, pokud neprovedla výslechy svědků Mgr. Ž. a Ing. M., které postupně žalobkyně dohledala v návaznosti na to, jak se vyvíjelo správní řízení. Právní zástupce žalobkyně je přesvědčen, že tato pochybení, k nimž došlo již před prvoinstančním správním orgánem, měl žalovaný odstranit, pokud tak neučinil, nemůže jeho rozhodnutí obstát. Znalec měl mít rozumné podklady před vypracováním znaleckého posudku, ovšem prvoinstanční správní orgán svým postupem znemožnil, aby znalec Ing. K. měl možnost vycházet i ze svědeckých výpovědí Mgr. Ž. a Ing. M.. Pokud tak znalec neučinil, měl alespoň učinit své znalecké zkoumání v několika alternativách (z pohledu žalobkyně a z pohledu řidiče N.). Znalec se přitom měl i zabývat hodnověrností tvrzení obou řidičů, kdy v dané věci byla poskytnuta dvě zcela protichůdná tvrzení z jejich strany, s přihlédnutím k dosavadním řidičským praxím obou řidičů, přičemž řidič N. má z nedávné doby pět záznamů o přestupcích na úseku dopravy, zejména pro opakované vysoké překročení nejvyšší povolené rychlosti. Správní orgány obou stupňů nemohly bez dalšího vycházet ze znaleckého posudku Ing. K., přičemž tento znalecký posudek měly podrobit i kritickému pohledu. Dále právní zástupce žalobkyně uvedl, že v důsledku nedovoleného stylu jízdy řidiče N. bylo žalobkyni znemožněno zastavit bezprostředně po střetu vozidel, když ten na ni neustále najížděl ve vysoké rychlosti a ignoroval její signály k zastavení obou vozidel. Trvá na tom, že žalobkyně je zkušenou řidičkou a střet obou vozidel nezpůsobila její nerozvážnost, z čehož i nepodloženě vycházel i znalec Ing. K., nýbrž střet vyvolal řidič N.. Rovněž tak trvá na tom, že žalobkyně počala řidiče N. předjíždět v rychlosti cca 40 km/h těsně za obcí Libouchec, a proto pokud by tento řidič nepřístojně nezvyšoval rychlost, žalobkyně by mohla bezpečně dokončit předjížděcí manévr. Na podporu svých tvrzení pak právní zástupce žalobkyně navrhl, aby soud ve smyslu ust. § 77 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve věci provedl dokazování, a to výpovědi žalobkyně, dále výpovědi svědka N., inzerátem žalobkyně obsahující výzvu k přihlášení se případných svědků inkriminované dopravní nehody a také, aby ve věci byl vyhotoven oponentní znalecký posudek.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž ústním jednání před soudem navrhl zamítnutí žaloby, přičemž zdůraznil, že v daném případě se jednalo o standardní přestupkové řízení v souvislosti s dopravní nehodou, kdy byl ve věci ustanoven znalec, který se k jednotlivým otázkám ohledně dopravní nehody dostatečně vyjádřil. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu s vyšetřovací zásadou, přičemž správní orgán není povinen

vyhovět všem návrhům na provedení dokazování. Trvá na tom, že v daném případě nebylo třeba dalšího dokazování, když správní orgány měly dostatečně zjištěný skutkový stav v dané věci. Dále doplnil, že řidičská minulost řidiče N. nemá pro posouzení dané věci význam.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu předmětnou žalobu vyhodnotil jako naprosto důvodnou, když se soud ztotožnil se všemi argumenty žalobkyně.

Předmětné přestupkové správní řízení bylo vedeno nejen v režimu zákona o přestupcích – zákona č. 200/1990 Sb., nýbrž i v režimu správního řádu - zákona č. 500/2004 Sb. Ve smyslu ust. § 50 odst. 2 správního řádu přitom podle zásady vyšetřovací opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí správní orgán. Ten ovšem může na požádání účastníka řízení připustit, a to pokud to nemůže ohrozit účel řízení, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Tento postup je zároveň v souladu se zásadou materiální pravdy, která je zakotvena v ust. § 3 správního řádu a která stanovuje, že nevyplývá-li ze zákona jinak, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle ust. § 52 musí účastníci řízení označovat důkazy na podporu na podporu svých tvrzení s tím, že správní orgán není jimi vázán, když musí s ohledem na okolnosti případu vždy zvážit, jaké důkazy jsou skutečně potřeba ke zjištění stavu věci (více k tomu Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 3. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 213).

V daném případě ze správního spisu vyplývá, že oba účastníci předmětné dopravní nehody ze dne 9. 4. 2011, tj. žalobkyně a řidič N., od prvopočátku správního řízení líčili značně odlišné okolnosti, za kterých došlo k dotyčné nehodě a které po ní následovaly, než incident začala šetřit Policie ČR. Tato skutečnost zřetelně vyplývá z protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 9. 4. 2011, č. j. KRPU-351/DNUL-2011-RS, který vyhotovila následně k dopravní nehodě přivolaná hlídka Policie ČR. V tomto protokole je totiž výslovně uvedeno, že k dopravní nehodě dle sdělení žalobkyně došlo tak, že ta řídila vozidlo SAAB po komunikaci č. II/258 ve směru Libouchec na Tisou, kde ve stoupání počala před sebou jedoucí vozidlo FORD řidiče N. předjíždět, jenž ovšem při předjíždění zvyšoval rychlost svého vozidla, a protože v protisměru jela nezjištěná vozidla byla žalobkyně nucena na vzniklou situaci reagovat prudkým zařazením se před vozidlo FORD, přičemž při tomto manévru došlo k bočnímu střetu obou vozidel, kdy žalobkyně pravou zadní částí vozidla SAAB narazila do přední levé části vozidla FORD, s tím, že následně žalobkyně hodlala za horizontem zastavit, avšak za ní jedoucí řidič Nachlinger nezastavoval, takže pokračovala v jízdě až do obce Tisá, kde došlo k rozepru mezi oběma účastníky nehody, kdy řidič N. po chvíli z místa odjel, aniž by žalobkyni sdělil své iniciály, přičemž ta následně věc ohlásila na Policii ČR ve Všebořicích. Vedle toho je v citovaném protokole výslovně uvedeno, že

k dopravní nehodě dle sdělení řidiče N. došlo tak, že při řízení vozidla FORD ve směru od Libouchce na Tisou, jej najednou v levotočivé zatáčce začala předjíždět žalobkyně ve vozidle SAAB, která při zařazování zpět před vozidlo FORD se střetla pravou zadní částí svého vozu s levou přední částí vozidla FORD, jelikož reagovala na protijedoucí vozidlo, s tím, že poté žalobkyně na místě dopravní nehody nezastavila a pokračovala v jízdě do obce Tisá, kde ji dojel řidič N., přičemž žalobkyně zde odmítla dopravní nehodu řešit a odešla se psem na procházku a řidič N. věc ohlásil Policii ČR. Tytéž jejich odlišné verze o skutkových okolnostech, které vedly k předmětné dopravní nehodě a které následovaly i po ní, než incident začala šetřit Policie ČR, jsou zachyceny i v úředních záznamech o podání vysvětlení obou účastníků dopravní nehody, které vyhotovila Policie ČR ještě téhož dne, kdy došlo k dopravní nehodě, tj. 9. 4. 2011.

U těchto svých značně odlišných skutkových okolností, které vedly k předmětné dopravní nehodě a které následovaly i po ní, než incident začala šetřit Policie ČR, přitom oba účastníci dopravní nehody setrvali i v následně vedeném správním řízení, neboť Policie ČR nerozhodla o viníku dopravní nehody a místo toho dle ust. § 58 odst. 1 zákona o přestupcích věc předala k rozhodnutí prvoinstančnímu správnímu orgánu, jak zjevně vyplývá z obou protokolů o ústním jednání, které prvoinstanční správní orgán uskutečnil se žalobkyní a řidičem Nachlingerem ve stejný den 13. 6. 2011.

Prvoinstanční správní orgán přes diametrálně odlišné skutkové verze předmětné dopravní nehody a okolností, které následovaly krátce po ní, se ovšem bez dalšího přiklonil k verzi, kterou líčil řidič N., což se projevilo tím, že dne 13. 7. 2011 vydal ve věci rozhodnutí pod č. j. MM/OK/PD/39639, 39641/11/R, jímž jednak žalobkyni uznal vinnou ze spáchání dopravní nehody a z toho, že z místa dopravní nehody odjela, a naproti tomu přestupkové řízení s řidičem N. zastavil, když jeho přestupkové jednání nebylo prokázáno.

Pro vyhodnocení předmětné žaloby má přitom význam, že žalobkyně toto rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 13. 7. 2011 napadla dne 8. 8. 2011 odvoláním, v němž důrazně namítala mj., že prvoinstanční správní orgán bez jakéhokoli logického vysvětlení nepřipustně převzal pouze verzi řidiče N., přičemž její verzi může potvrdit svědek Mgr. Ž., a to pokud se jedná o okolnosti setkání obou účastníků dopravní nehody po jejich příjezdu do obce Tisá. Vedle toho uvedla, že v mezidobí prostřednictvím inzerce oslovila i další možné svědky k jízdě obou vozidel a tedy k okolnostem ohledně vlastní dopravní nehody, když v době incidentu za nimi jelo další vozidlo a míjeli i nějaké cyklisty.

Na základě žalobkyní podaného odvolání žalovaný sice rozhodnutím ze dne 29. 8. 2011 přikročil ke zrušení dotyčného rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 13. 7. 2011 a vrácení věci k dalšímu řízení pro nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, kdy prvoinstančnímu správnímu orgánu uložil provést další dokazování a nechat vypracovat znalecký posudek poskytující komplexní analýzu nehodového děje znalcem z oboru silniční dopravy. Prvoinstanční správní orgán dle názoru soudu ovšem v dalším správním řízení náležitě nezjistil skutkový stav věci, třebaže v projednávaném případě ustanovil znalce Ing. Tomáše Kölbla, a to z oboru ekonomika - odvětví ceny a odhady motorových vozidel, doprava – technické posudky o příčinách silničních nehod, strojírenství – posuzování technického stavu motorových vozidel, autoopravárenství, který k předmětné dopravní nehodě vypracoval znalecký posudek ze dne 4. 10. 2011. Znalec ve svém znaleckém posudku sice uvádí, že při vypracování posudku vycházel z výpovědí obou účastníků dopravní nehody, avšak znalec se naprosto nevypořádává s oběma možnými verzemi vzniku nehodového děje, jak je líčili žalobkyně a řidič N., když znalec ve svých úvahách *de facto* výhradně vychází jen

z verze řidiče N., v níž naprosto absentuje moment případného neúměrného zrychlování předjížděného vozu FORD vozidlem SAAB. S ohledem na tuto skutečnost je soud názoru, že žalobkyně, poté co byla s tímto znaleckým posudkem seznámena, vznesla dne 19. 12. 2011 naprosto legitimní požadavek na doplnění dotyčného znaleckého posudku tak, aby znalecký posudek se vyslovil i k možnosti skutkového děje, jak jej líčila žalobkyně. Vedle toho žalobkyně opětovně prvoinstančnímu správnímu orgánu avizovala, že vedle svědka Mgr. Ž. se jí v mezidobí na základě inzerce pravděpodobně podařilo vyhledat dalšího svědka, kterého bude požadovat vyslechnout, až jej náležitě identifikuje.

Přes tento procesní postoj žalobkyně, který soud s ohledem na skutkové okolnosti případu a dosavadní průběh správního řízení, kdy žalobkyně se správními orgány obou stupňů byla náležitě součinná, nevyhodnotil jako účelový a obstrukční, však prvoinstanční správní orgán bez dalšího přikročil dne 4. 1. 2012 k vydání druhotného rozhodnutí ve věci, jímž žalobkyni opět uznal vinnou ze spáchání dopravní nehody a z toho, že z místa dopravní nehody odjela.

I toto rozhodnutí žalobkyně napadla dne 23. 1. 2012 odvoláním, přičemž z hlediska posouzení důvodnosti předmětné žaloby má pak význam rovněž skutečnost, že žalobkyně v tomto odvolání kategoricky namítala, že pokud nebyl dotyčný znalecký posudek Ing. Kölbla ze dne 4. 10. 2011 přes její výhrady doplněn, měl být ve správním řízení alespoň tento znalec slyšen, aby mu žalobkyně mohla klást otázky prokazující, že při znaleckém zkoumání byla ignorována její verze dopravní nehody. Současně žalobkyně namítala, že měl být vyslechnut svědek Mgr. Ž. a vedle toho výslovně uvedla, že v mezidobí na základě inzerce má k dispozici ještě dalšího svědka Ing. M., který by měl být očitým svědkem dopravní nehody. V rámci odvolacího řízení ovšem žalovaný nepřikročil k doplnění dokazování, jak navrhovala žalobkyně, s odůvodněním, že další dokazování je nadbytečné, když znaleckým posudkem Ing. K. ze dne 4. 10. 2011 je zjištěn takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a proto není zapotřebí výslech tohoto znalce a ani výslech svědků Mgr. Ž. a Ing. M.. Všechny důkazní návrhy žalobkyně pak žalovaný označil za účelové a učiněné ve snaze neúměrně prodloužit dobu určenou k vyřízení předmětných přestupků, přičemž tento striktní procesní postoj žalovaného se plně promítl do žalobou napadeného rozhodnutí, jímž odvolání žalobkyně pro nedůvodnost zamítl.

S tímto hodnocením důkazních návrhů žalobkyně ze strany žalovaného se soud neztotožnil. Nelze totiž pominout fakt, že žalobkyně již v odvolání podaném dne 8. 8. 2011 vůči prvotnímu rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 13. 7. 2011 zmiňovala svědka Mgr. Ž. a sdělila, že pomocí inzerce hledá další svědky k předmětné dopravní nehodě. Dále nelze nezmínit, že žalobkyně v řízení před prvoinstančním správním orgánem vznesla dne 19. 12. 2011 požadavek i na doplnění znaleckého posudku Ing. K. ze dne 4. 10. 2011 s tím, že opětovně zmínila svědka Mgr. Ž. a vedle toho avizovala, že se jí pravděpodobně podařilo vyhledat dalšího svědka, kterého bude požadovat vyslechnout, až jej náležitě identifikuje. Z právě uvedeného je zřejmé, že žalobkyně byla v řízení před prvoinstančním správním orgánem i žalovaným aktivní, jak předpokládá ust. § 52 správního řádu, a proto žalovaný naprosto nepřihodně a nepodloženě tvrdí, že návrhy žalobkyně na doplnění dokazování jsou účelově činěny ve snaze neúměrně prodloužit dobu určenou k vyřízení předmětných přestupků. Žalovaný pochybil, pokud neprovedl dokazování, jak navrhovala žalobkyně ve svém odvolání, které podala dne 23. 1. 2012, tj. výsledkem znalce Ing. K. a svědeckými výslechy Mgr. Ž. a Ing. M.. Návrh na dokazování těmito důkazními prostředky soud vyhodnotil jako rozumný a legitimní s ohledem na skutkové okolnosti případu, kdy oba

účastníci dopravní nehody o ní líčili diametrálně odlišné verze, takže toto další dokazování mohlo postavit najisto skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. V této souvislosti soud podotýká, že obě verze okolností předmětné dopravní nehody, tj. žalobkyně a řidiče N. se jeví reálně možnými, a proto nebylo možné se bez dalšího přiklonit pouze k jedné verzi (řidiče N.), v níž naprosto absentuje moment neúměrného zrychlování předjížděného vozidla FORD při předjíždění vozidlem SAAB. Řidič N. přitom není řidičem, který by důsledně dodržoval pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích, když z výpisu z jeho evidenční karty řidiče vyplývá, že v rozmezí let 2006 až 2009 má pět záznamů o přestupcích na úseku dopravy, zejména pro opakované vysoké překročení nejvyšší povolené rychlosti.

Soud proto uzavírá, že žalobkyně důvodně v předmětném soudním řízení namítala, že není přípustné, aby si správní orgán učinil úsudek o důkazu bez jeho provedení a aby navržený důkaz k prokázání skutkového stavu věci odmítl provést za situace, kdy proti sobě stojí dvě protichůdná tvrzení o skutkovém stavu věci. Pokud znalec Ing. K. ve svém posudku ze dne 4. 10. 2011 dovodil pouze jednu verzi, jedná se o závěr nesprávný a nepodložený, a proto byl důvod k tomu, aby žalobkyni bylo umožněno znalce podrobit dotazům v zájmu vyjasnění východisek a závěrů dotyčného posudku. Vedle toho znalec Ing. K. měl mít možnost případně doplnit posudek po slyšení svědků Mgr. Ž. a Ing. M.. Tento vadný postup prvoinstančního správního orgánu měl napravit žalovaný, a pokud tak neučinil, představuje to vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Z tohoto důvodu soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování, jak navrhl právní zástupce žalobkyně při ústním jednání před soudem, a to výpovědi žalobkyně, dále výpovědi svědka N., inzerátem žalobkyně obsahující výzvu k přihlášení se případných svědků inkriminované dopravní nehody a také, aby ve věci byl vyhotoven oponentní znalecký posudek, neboť tímto masivním dokazováním by nepřipustně nahrazoval činnost správního orgánu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud tedy přikročil s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ke zrušení rozhodnutí žalovaného a současně ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Důvody pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí soud neshledal.

Jelikož žalobkyně měla v projednávané věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 16.826,-Kč, skládající se z částky 4.000,-Kč za zaplacené soudní poplatky za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě; dále z částky 6.300,-Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobkyně po 2.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; z částky 3.100,-Kč za jeden úkon právní služby zástupce žalobkyně po 3.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 31. 12. 2012 [účast při jednání soudu - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 300,-Kč za jeden s tím související režijní paušál po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1,

odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; a dále z částky 2.226,-Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 18. března 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová